

GEBONDEN

GEVANGEN: BOEK 2

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2018 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

ISBN: 978-9-40218-845-5

I

ZIJN GEVANGENE

Y^{ulia}

EEN GEDETINEERDE. EEN GEVANGENE.

Nu Lucas' zware, gespierde lichaam me tegen het bed pint, voel ik me dat meer dan ooit. Mijn polsen worden boven mijn hoofd vastgehouden en mijn lichaam wordt bezeten door de man die me zojuist zowel de hemel als de hel heeft laten ervaren. Ik voel Lucas' penis slapper worden in mijn binnenste. Tranen branden achter mijn oogleden en ik wend mijn hoofd af zodat ik hem niet aan hoeft te kijken.

Hij heeft me genomen en ik heb dat opnieuw toegestaan. Nee, niet alleen toegestaan – ik heb hem

verwelkomd. Hoewel ik weet hoezeer mijn cipier me haat, kuste ik hem vrijwillig. Maar voor zulke dromen en fantasieën is in mijn leven geen ruimte.

Voor toegeven aan mijn verlangen naar een man die me gaat doden ook niet.

Ik weet niet waarom Lucas het nog niet heeft gedaan. Waarom lig ik zijn bed in plaats van in een martelschuurtje, gebroken en bloedend? Dit is niet wat ik verwachtte toen Esguerra's mannen me gisteren hierheen brachten en ik me realiseerde dat de man wiens dood ik veroorzaakt meende te hebben, in leven was.

In leven en vastbesloten me te straffen.

Lucas beweegt zich en ik voel de koele lucht van de airconditioning op mijn bezwete huid. De spieren in mijn binnenste trekken samen als zijn penis uit me glijdt en ik word me bewust van een diep schrijnen tussen mijn benen.

Mijn keel knijpt samen en het branderige gevoel achter mijn oogleden neemt toe.

Niet huilen. Niet huilen. Ik herhaal de woorden als een mantra zodat ik mijn tranen onder controle kan houden. Maar dat kost me meer moeite dan zou moeten en dat komt door wat er zojuist tussen ons is voorgevallen.

Pijn en genot. Angst en opwinding. Ik wist niet dat die combinatie zo verwoestend kon zijn. Het zou niet eens in me opgekomen zijn dat ik zo kort na die herinneringen aan mijn verleden zou kunnen klaarkomen.

Niet nadat ik me die ervaring met Kirill herinnerde.

Alleen al de gedachte aan mijn trainer laat de brok in mijn keel aanzwellen. Opnieuw dreigen die afschuwelijke herinneringen me te overweldigen.

Nee, stop. Niet aan denken.

Lucas tilt zijn hoofd op en een zucht van opluchting ontsnapt me als hij mijn polsen loslaat en van me af rolt. Eenmaal diep inademend weet ik het brandende gevoel achter mijn oogleden te verdrijven.

Precies, ik heb gewoon wat afstand van hem nodig.

Na nog een ademdeug kijk ik om. Lucas is opgestaan en verwijdert het condoom. Als onze blikken elkaar kruisen, zie ik een vleugje verwarring in de zijne. Maar voor ik dat heb kunnen verwerken, is de emotie verdwenen en staat zijn vierkante kaak even hard en ontoegeeflijk als eerst.

‘Opstaan.’ Lucas pakt me bij mijn arm. ‘Kom mee.’ Hij sleurt me van het bed af.

Ik voel me te beverig om me te verzetten, dus strompel ik mee de gang door.

Voor de badkamerdeur blijft hij staan. ‘Wil je even gaan?’ vraagt hij. Ik knik dankbaar. Ik heb wel langer nodig dan even – dit verwerken kost me een eeuwigheid – maar als dit is wat ik kan krijgen, grijp ik dat kleine beetje privacy met beide handen aan.

‘Haal je niets in je hoofd,’ zegt hij nog voor ik de deur sluit. Die waarschuwing neem ik ter harte: ik ga alleen plassen en was snel mijn handen. Al kon ik een wapen vinden, dan had ik er nu toch de kracht niet voor. Ik voel me zowel fysiek als mentaal uitgeput.

Mijn geest schrijft bijna evenzeer als mijn lichaam. Het is me gewoon te veel: dat korte moment van verbinding, zijn plotse kille, wrede gedrag, de herinneringen en dan dat verzengende genot.

Het feit dat Lucas mij heeft genomen terwijl hij een vriendin heeft: dat donkerharige meisje dat me door het raam bespioneerde.

Mijn keel knijpt opnieuw dicht en ik moet bewust een snik onderdrukken. Waarom is naast al het andere die gedachte nou juist zo pijnlijk? Ik hoef niets te verwachten van mijn cipier. In het gunstigste geval ben ik een speeltje, een bezit. Hij speelt met me tot ik hem verveel en dan breekt hij me.

Hij zou me doden zonder zelfs maar met zijn ogen te knippen.

‘Je bent van mij,’ zei hij toen hij me neukte. Heel even dacht ik dat hij het meende. Heel even dacht ik dat hij zich net zo aangetrokken voelde tot mij als ik me tot hem.

Maar blijkbaar had ik het mis.

Mijn blik vertroebelt en ik knipper de tranen weg. In de spiegel zie ik mijn reflectie: hologisch en zo wit als een doek. Die twee maanden in een Russische gevangenis hebben hun tol geëist. Waarom wil Lucas me eigenlijk? Zijn vriendin is veel knapper, met haar warm getinte huid en levendige trekken.

Een hard bonzen op de deur haalt me uit mijn gemijmer.

‘Je tijd is om.’ Lucas klinkt kortaf en ik weet dat ik

hem onder ogen moet komen. Daarom haal ik diep adem om mezelf te kalmeren en open de deur.

Hij staat aan de andere kant van de drempel op me te wachten. Ik verwacht dat hij me mee terugneemt naar de slaapkamer, maar in plaats daarvan stapt hij de badkamer binnen.

‘Die kant op,’ zegt hij terwijl hij me een zetje richting de douche geeft. ‘We gaan ons opfrissen.’

We? Gaat hij mee douchen? Mijn binnenste knijpt samen en ik voel een blos over mijn hele lichaam kruipen, maar ik doe wat hij zegt. Niet alleen heb ik geen keus, de herinnering aan die walgelijke doucheloze weken in die Moskouse gevangenis staan me nog vers in het geheugen.

Al wil mijn cipier dat ik vijf keer per dag douche, dan doe ik het nog.

We passen makkelijk samen in de moderne, glazen douchecabine. Heel Lucas’ huis is modern en opgeruimd. Het is een schril contrast met het kleine Sovjet-appartement dat ik in Moskou huurde.

‘Je hebt een mooie badkamer,’ flap ik eruit als hij de douche aanzet. Ik heb geen idee waarom ik hierover begin, maar elke vorm van afleiding is welkom. We staan naakt onder de douche en hoewel we net seks hebben gehad, kan ik mijn ogen niet van hem afhouden. Zijn spieren tekenen zich bij iedere beweging scherp af tegen zijn huid. Tussen zijn benen rust zijn penis tegen zijn ballen. Hij is nog altijd half stijf en het zaad dat eraan is blijven plakken, glinstert.

Hij is bij lange na niet de enige man die ik naakt heb gezien, maar wel de mooiste.

‘Je vindt mijn badkamer mooi?’ Lucas keert zich naar me toe en laat het water over zijn brede rug stromen. Zo te zien ben ik niet de enige die zich bewust is van de sensuele spanning tussen ons. Ik merk het aan de lome blik die hij over mijn lichaam laat gaan voor hij me weer aankijkt, aan de manier waarop hij zijn vuisten heeft gebald, alsof hij moeite moet doen me niet aan te raken.

‘Ja.’ Ik probeer mijn toon zorgvuldig neutraal te houden, alsof ik helemaal geen moeite heb met het feit dat we hier samen staan nadat hij me zojuist geweldig heeft geneukt en mijn emoties een puinhoop zijn. ‘De eenvoudige aankleding bevalt me.’

Het is een verfrissende afwisseling ten opzichte van die gecompliceerde man.

In dit licht zijn zijn ogen meer grijs dan blauw en uit de blik die hij me toewerpt, maak ik op dat hij niet van plan is zich te laten afleiden. Er is een reden dat hij samen wilde douchen – en die reden wordt me duidelijk als hij me naast zich onder de waterstraal trekt.

‘Door je knieën.’ De woorden worden vergezeld door een duw op mijn schouders. Mijn knieën buigen door de kracht die hij uitoefent en ik zak op mijn knieën voor hem, mijn gezicht ter hoogte van zijn kruis. Zijn brede rug blokkeert het grootste deel van de straal, maar ik voel nog altijd druppels op mijn gezicht. Als hij mijn haren grijpt en mijn gezicht

richting zijn stijver wordende penis duwt, sluit ik mijn ogen.

‘Als je me bijt..’ De bedreiging hoeft niet uitgesproken te worden; ik weet al dat het niet best met me zou aflopen. Ik wil hem uitleggen dat het dreigement overbodig is, dat ik geen kracht meer over heb om te vechten, maar daar krijg ik de kans niet voor. Zodra ik mijn lippen van elkaar doe, schuift hij zijn penis naar binnen, zo ver dat ik bijna kokhals voor hij zich weer terugtrekt. Ik snak naar adem en grijp me vast aan zijn sterke dijen. Opnieuw duwt hij zich in mijn mond, ditmaal langzamer.

‘Goed zo, braaf meisje.’ Zijn greep op mijn haren verslapt als ik mijn lippen om zijn grote erectie sluit en begin te zuigen. ‘Ja, zo, schoonheid..’ Bizar genoeg winden zijn aanmoedigenen me op. Ik ben nog nat van onze eerdere vrijpartij en ik voel een vlaag hitte tussen mijn benen. Snel pers ik mijn dijen tegen elkaar om de opwinding te bedwingen.

Ik kan hem echt niet nog een keer willen. Mijn vagina is ruw en opgezet en mijn binnenste voelt schraal aan na zijn brute binnendringing. Daarnaast herinner ik me die naderende duisternis, die herinneringen die me bijna mee hadden gevoerd. Samenzijn met een man als hij – die me volledig overmeestert en wil straffen – is mijn ergste nachtmerrie, maar dat lijkt er bij Lucas niet toe te doen.

Ik blijf opgewonden.

Mijn vingers grijpen hem harder vast als we een ritme ontwikkelen en hij steeds wat dieper in mijn

mond stoot, waarbij ik mijn uiterste best doe om mijn keelspieren te ontspannen. Ik heb genoeg ervaring met pijpen om het goed te kunnen en die vaardigheid pas ik nu toe: mijn beide handen omsluiten zijn ballen terwijl ik met mijn lippen blijf zuigen.

‘Ja, zo.’ Lust klinkt door in zijn stem. ‘Ga door.’

Ik knijp wat harder in zijn ballen en neem hem nog dieper in mijn keel. Gek genoeg vind ik het niet erg om hem zo te plezieren. Hoewel ik op mijn knieën zit, heb ik het gevoel dat ik nu meer controle heb dan wanneer ook sinds ik vanochtend hier ben aangekomen. Ik laat hem dit doen en dat geeft me macht, ook al is het grotendeels een illusie. Ik ben zijn gevangene, niet zijn vriendin. Maar op dit moment kan ik net doen of ik dat wel ben, alsof de man die zijn penis tussen mijn lippen door stoot me als meer dan een seksobject ziet.

‘Yulia...’ Dan stoot hij helemaal door en houdt zich stil. Dikke klodders sperma spuiten mijn keel in. Ik doe mijn best te blijven ademen en te slikken, mijn handen nog altijd om zijn strak staande ballen gesloten.

‘Brave meid,’ fluistert hij. Hij wacht tot ik alles heb doorgeslikt en streelt door mijn haren, zachter dan ik ooit ervaren heb. Zijn waardering zou vernederend moeten zijn, maar ik geniet van dat kleine beetje tederheid, hoewel er een wanhopig randje aan de gretigheid zit waarmee ik die omarm. Ik ben moe, zo moe dat ik niets liever zou willen dan dat hij mijn haren blijft strelen terwijl ik in slaap wegzak.

Maar al snel helpt hij me opstaan. Ik open mijn ogen als de waterstraal mijn borst in plaats van mijn

gezicht raakt. Lucas zegt niets, maar als hij douchegel op zijn handpalm giet en me begint te wassen, is dat met diezelfde troostende tederheid.

‘Leun maar naar achteren,’ prevelt hij als hij achter me gaat staan. Ik leun tegen hem aan, mijn hoofd tegen zijn sterke schouder terwijl hij me wast: mijn borsten, mijn buik en de gevoelige plek tussen mijn benen. Dromerig bedenk ik dat hij me verzorgt. Mijn geest dwaalt af en ik sluit mijn ogen om van de aandacht te genieten.

Maar al snel ben ik schoon en stapt hij achteruit om me met de douchekop weer af te spoelen. Dan zet hij het water uit en helpt me de douche uit. Ik sta te wankelen op mijn benen.

‘Kom, jij moet naar bed. Je kan elk moment omvallen.’ Hij slaat een pluizige handdoek om me heen en draagt me de badkamer uit. ‘Je hebt slaap nodig.’

Eenmaal in de slaapkamer laat hij me op het bed zakken.

Mijn gedachten gaan traag en ik knipper een paar keer. Gaat hij me niet aan de vloer naast het bed vastbinden?

‘Je slaapt bij mij,’ zegt hij in antwoord op die onuitgesproken vraag. Ik knipper nogmaals. Mijn vermoeide brein kan zijn woorden niet meer verwerken – maar dan zie ik hem een paar handboeien uit het nachtkastje halen.

De ene handboei slaat hij om mijn linkerpols, de ander om zijn eigen. Dan gaat hij achter me liggen en

kruipt tegen me aan, zijn geboeide linkerarm over mijn zij geslagen.

‘Ga slapen,’ fluistert hij in mijn oor, en ik gehoorzaam en geef me over aan de warme, comfortabele vergetelheid.

*L*ucas

YULIA'S ADEMHALING WORDT VRIJWEL METEEN RUSTIG. Haar lichaam ontspant zich volkomen als ze in mijn armen in slaap valt. Mijn kussen wordt vochtig van haar natte haren, maar dat stoort me niet.

Ik word volkomen in beslag genomen door de vrouw in mijn armen.

Ze ruikt naar een combinatie van mijn douchegel en zichzelf, een unieke, delicate geur die me aan perziken doet denken. Haar lichaam is slank en zacht, haar ronde achterste rust tegen mijn kruis. Mijn lichaam is verzadigd, maar mijn geest kan zich niet ontspannen.

Ik heb haar geneukt.

Ik heb haar geneukt en het was opnieuw de beste seks ooit, beter nog dan die avond in Moskou. Het gevoel van in haar komen benam me de adem. Het voelde niet als seks, maar als een thuiskomst.

Zelfs nu laat de herinnering aan hoe het voelde om haar strakke warme kutje binnen te dringen mijn penis schokken en mijn borst samentrekken in een niet te benoemen emotie. Ik wil dit niet voor haar voelen, wat 'dit' ook moge zijn. Het zou heel eenvoudig moeten zijn: neuk haar, krijg haar uit mijn systeem en straf haar, intussen informatie lospeuterend. Ze heeft mannen gedood met wie ik jaren gewerkt heb.

Ze had *mij* bijna gedood.

Het idee dat ik naast haat en lust iets anders zou voelen voor Yulia, maakt me woedend. Het kostte me enorme moeite haar gekwetste blik te negeren en haar te behandelen als de gevangene die ze is – om haar ruw te neuken in plaats van de liefde met haar te bedrijven. Ik wist dat ik haar pijn deed, want ik voelde haar protesteren, maar ik kon haar niet laten weten dat ze invloed op me heeft.

Ik kon niet toegeven aan deze bizarre zwakte.

Maar dat deed ik wel toen ze me zonder te protesteren pijpte, me met haar mond melkte alsof ze er niet genoeg van kon krijgen. Ze schonk me genot nadat ik haar als een hoer behandelde en ik ervoer opnieuw die verdomde neiging om haar vast te houden en te beschermen.

Toen ze voor me knielde, vormden haar natte wimpers waaiers op haar bleke wangen en toen ze mijn

sperma doorslikte, wilde ik niets liever dan haar in mijn armen nemen en beloftes doen die ik nooit zal kunnen waarmaken. Uiteindelijk heb ik haar alleen gewassen, maar ik kon mezelf er niet toe zetten haar op de vloer vast te binden – net zoals ik mezelf er eerder al niet toe kon zetten haar echt pijn te doen.

Wat een puinhoop. Ze is nog geen vierentwintig uur hier en de woede die al twee maanden in mijn binnenste ziet, begint nu al af te koelen. Haar kwetsbaarheid raakt me. Het zou me niet uit moeten maken dat ze zwak en uitgehongerd is, of dat haar lichaam een schaduw is van wat het was, of dat ze kringen van uitputting onder haar ogen heeft. Het zou me niet uit moeten maken dat ze gerekruteerd werd toen ze elf was en op haar zestiende als spionne naar Moskou werd gestuurd.

Niets van dat alles zou een verschil moeten maken, maar dat doet het wel.

Lieve hemel.

Ik sluit mijn ogen en houd mezelf voor dat mijn gevoelens tijdelijk zijn, dat ze verdwijnen als ik genoeg van haar heb.

Maar het is een leugen en dat weet ik.

Ik had moeten weten dat het niet zo simpel zou zijn.

EEN VREEMD GELUID WEKT ME UIT MIJN SLAAP. MIJN ogen vliegen open. Alle vermoeidheid is verdwenen als adrenaline door me heen raast. Ik span mijn spieren,

klaar voor een gevecht, maar dan herinner ik me weer dat ik niet alleen ben.

Aan mijn linkerpols zit een vrouw geboeid, die in mijn armen ligt te slapen.

Ik adem langzaam uit als tot me doordringt dat het geluid van haar afkomstig is. Ze beweegt onrustig en ik hoor het opnieuw.

Een zacht gekreun, dat in een gesmoorde snik eindigt.

‘Yulia.’ Ik leg mijn linkerhand op haar schouder, wat haar linkerarm optilt. ‘Wakker worden, Yulia.’

Ze strubbelt ineens fel tegen en ik realiseer me dat ze nog slaapt. Half huilend, half naar adem snakkend, rukt ze met al haar kracht aan de handboeien.

Kolere.

Ik grijp haar linkerpols om te voorkomen dat ze ons allebei pijn doet en rol bovenop haar om haar stil te houden. ‘Kalmere,’ fluister ik in haar oor. ‘Het is maar een droom.’

Ik verwacht dat ze stopt met vechten, dat ze wakker wordt en zich realiseert wat er aan de hand is, maar dat is niet het geval.

In plaats daarvan verandert ze in een wild beest.

Y^{ulia}

'HET IS JOUW SCHULD, TRUT. HET IS ALLEMAAL JOUW SCHULD.'

Een zwaar lichaam duwt me tegen de vloer. Ruwe handen trekken aan mijn kleding en dan voel ik pijn – brute, scheurende pijn als hij in me stoot en me vertelt dat dit mijn straf is, dat ik moet boeten.

'Niet doen!' schreeuw ik. Ik stribbel tegen, maar ik kan me niet bewegen, krijg niet genoeg adem onder hem... 'Stop, alsjeblieft, stop!'

'Kalmeer,' fluistert hij in het Engels in mijn oor. 'Kalmeer, verdomme.'

Het feit dat Kirill ineens Engels spreekt, haalt me

terug, maar ik ben te zeer in de greep van mijn paniek om er echt bij stil te staan. De pijn van de schending en de schaamte die erbij hoort, voelen als een bankschroef die mijn borst dreigt te verpletteren. Ik stik, verdrink in de koude duisternis. Het enige wat ik kan doen, is schreeuwen en vechten.

‘Yulia. Houd daar verdomme mee op!’ Zijn stem klinkt zwaarder dan ik me herinner en hij spreekt opnieuw Engels. Waarom doet hij dat? We zijn nu niet aan het trainen. De afwijking knaagt aan me en ik besef ineens dat dat niet het enige vreemde is.

Hij draagt geen eau de cologne.

Verward blijf ik liggen. Ik heb ook geen pijn.

Hij ligt op me, maar hij doet me geen pijn.

De werkelijkheid verschuift en ineens herinner ik me het weer.

Kirill was zeven jaar geleden. Ik ben niet in Kiev, maar in Colombia, de gevangene van een andere man die me wil laten boeten voor wat ik gedaan heb.

‘Yulia.’ Lucas’ zachte stem klinkt vlak naast mijn oor. ‘Kan ik je loslaten?’

‘Ja,’ fluister ik tegen het kussen. Mijn spieren trillen van de inspanning en mijn adem komt met horten en stoten, alsof ik heb hardgelopen. Ik moet tegen Lucas hebben gevochten in plaats van tegen het spookbeeld uit mijn nachtmerrie. ‘Het gaat wel weer. Echt.’

Als Lucas van me afrolt, trekt hij aan mijn linkerpols, waarmee ik aan hem geboeid zit. Mijn huid prikt en voelt geschaafd. Blijkbaar heb ik er hard aan getrokken tijdens mijn nachtmerrie.

Hij rekt zich uit en een seconde later vult een zacht licht de slaapkamer. De aanblik van de witte muren benadrukt nogmaals dat ik droomde en dat Kirill nergens te bekennen is.

Lucas reikt in het nachtkastje en pakt een sleuteltje om de handboeien los te maken. Als hij het sleuteltje terug legt, sla ik die informatie in mijn geheugen op, ook al zit ik te klappertanden. Zo'n hevige, realistische nachtmerrie heb ik in jaren niet meer gehad. Ik was vergeten hoe erg ze zijn.

Lucas draait zich naar me toe. 'Yulia.' Zijn blik is somber als hij een hand naar me uitstrekt. 'Wat gebeurde er?'

Ik laat me op zijn schoot trekken, de warmte van zijn lichaam tegen mijn koude huid verwelkomend. Stoppen met beven lijkt niet mogelijk; de nachtmerrie lijkt aan me te blijven kleven als een schaduw. 'Ik...' Mijn stem breekt. 'Ik had een nare droom.'

'Nee.' Hij tilt mijn kin op en dwingt me zo hem aan te kijken. 'Vertel me waarom je die droom had. Wat is er met je gebeurd?'

Ik pers mijn lippen opeen in een poging mijn onlogische behoefte antwoord te geven te blokkeren. Iets aan de manier waarop hij me vasthoudt – zoals een ouder een kind zou troosten – zorgt ervoor dat ik hem in vertrouwen wil nemen, hem dingen wil vertellen die alleen de therapeut van de dienst weet.

'Wat is er gebeurd?' dringt Lucas met zachte stem aan. Ik voel een vlaag van verlangen naar de connectie ik eerder ook al tussen ons meende te voelen. Maar

misschien heb ik me die niet verbeeld. Misschien is er echt iets tussen ons.

Dat zou ik zo graag willen.

‘Yulia.’ Lucas laat zijn duim over mijn wang glijden, zijn hand nog altijd om mijn kaak. ‘Vertel het me. Alsjeblieft.’

Dat laatste woord doet het hem, aangezien het uitgesproken wordt door een man die gewoonlijk zo hard en overheersend is. Er zit geen greintje woede of wilde lust in de manier waarop hij me aanraakt. Hij heeft me eerder weliswaar pijn gedaan, maar ook genot en zelfs wat tederheid geschonken. Ook nu eist hij niets van me, hij vraagt het.

En nu hij het vraagt, kan ik hem dat niet weigeren.

Niet nu ik me zo verloren en alleen voel.

‘Goed,’ fluister ik met een blik op de man van wie ik de afgelopen twee maanden heb gedroomd. ‘Wat wil je weten?’

*L*ucas

‘HOE OUD WAS JE TOEN HET GEBEURDE?’ INTUSSEN LEG IK mijn hand in haar nek om de gespannen spieren los te masseren. Yulia zit nog steeds te beven op mijn schoot en ik voel een nieuwe vlaag van woede door mijn binnenste razen.

Iemand heeft haar ontzettend pijn gedaan en ik wil die persoon ervoor laten boeten.

‘Vijftien,’ zegt ze met stokkende stem.

Vijftien. Ik dwing mezelf stil te zitten, niet toe te geven aan de borrelende woede in mijn binnenste. Zoiets verwachtte ik al. Haar geschreeuw klonk hoog,

bijna kinderlijk, en de woorden die volgden werden uitgesproken in het Oekraïens of Russisch.

‘Wie was hij?’ Ik houd mijn stem rustig en ga verder met mijn massage. Het lijkt haar te kalmeren, want het beven neemt af. Ze ziet even wit als mijn lakens en in het licht van de lamp zie ik dat haar blauwe ogen dof staan. Ze mag dan 22 zijn, op dit moment lijkt ze veel jonger.

Jong en ontzettend kwetsbaar.

‘Zijn naam...’ Ze slikt. ‘Zijn naam was Kirill. Hij was mijn trainer.’

Kirill. Die naam sla ik in mijn geheugen op. Om hem te kunnen vinden, heb ik ook zijn achternaam nodig, maar dit is in elk geval iets. Dan dringt haar tweede zin tot me door.

‘Je trainer?’

Ze wendt haar blik af. ‘Een van hen. Zijn specialisme was man-tegen-mangevechten.’

Klootzak. Een volwassen man zou nog geen kans gehad hebben, laat staan een vijftienjarig meisje.

‘En degenen voor wie je werkte, die stonden dit toe?’ Als toch iets van mijn woede in mijn stem doorklinkt, krimpt ze haast onzichtbaar ineen. Ik haal diep adem om mezelf onder controle te krijgen, want ik wil haar niet bang maken. Haar blik is nog altijd op een punt links van me gericht, dus leg ik zacht een hand tegen haar achterhoofd om haar aandacht weer op mij te vestigen.

‘Alsjeblieft, Yulia.’ Het kost me moeite om mijn toon neutraal te houden. ‘Stonden ze het toe?’

‘Nee.’ Haar lippen krullen ironisch. ‘Dat is het nou juist. Dat deden ze niet.’

‘Ik begrijp het niet.’

Haar lach is hees en vol pijn. ‘Ze hadden het beter kunnen goedkeuren. Dan was hij niet zo boos geweest.’

Mijn binnenste voelt heet en koud tegelijk. ‘Vertel het me.’

‘Hij begon avances te maken toen ik vijftien was en geen beugel meer droeg.’ Opnieuw kijkt ze weg. ‘Ik was geen mooi kind – lang, dun en onhandig – maar dat trok bij in mijn tienertijd. Ik begon jongens en later ook mannen aan te trekken. Dat was bijna van de ene op de andere dag.’

‘En hij was een van die mannen.’

Ze knikt en kijkt me weer aan. ‘Ja. Hij was een van die mannen. Eerst was het niet zo’n probleem. Hij hield me iets langer tegen de mat of liet me iets een paar keer extra oefenen zodat hij me kon aanraken. Ik had niets eens door dat hij interesse in me had, tot...’ Ze zwijgt abrupt als een rilling door haar heen gaat.

‘Tot wat?’ Ik moet kalm genoeg blijven om te luisteren.

‘Tot hij me in de kleedkamer in een hoek dreef.’ Ze slikt nog een keer. ‘Hij wachtte me op na het douchen en betastte me. Overal.’

Godvergeten kloodzak. Ik wil die vent zo graag de nek omdraaien dat ik het bijna kan voelen. ‘Wat gebeurde er toen?’ dwing ik mezelf te vragen. Dit is niet het einde van het verhaal, dat is duidelijk.

‘Ik gaf hem aan.’ Opnieuw gaat een rilling door

Yulia's slanke lichaam. 'Ik ging naar het hoofd van het programma en vertelde hem over Kirill.'

'En?'

'Ze ontsloegen hem. Hem werd verzocht te vertrekken en niet meer bij me in de buurt te komen.'

'Maar dat deed hij niet.'

'Nee,' bevestigt ze op doffe toon. 'Dat deed hij niet.'

Ik haal diep adem om mezelf voor te bereiden. 'Wat heeft hij je aangedaan?'

'Hij kwam naar mijn kamer en verkrachtte me.' Haar stem klinkt emotioneel en opnieuw kijkt ze me niet aan. 'Hij zei dat hij me strafte voor wat ik had gedaan.'

Die woorden benemen me de adem. Het klinkt me maar al te bekend in de oren. Ik wilde seks ook als straf gebruiken: me aan haar lichaam verlustigen en haar tegelijkertijd laten weten hoe weinig ze voor me betekende.

Om precies te zijn, is dat wat ik eerder vanavond ook deed, toen ik haar zo ruw neukte en haar protesten negeerde.

'Yulia...' Voor het eerst in jaren voel ik de bittere greep van zelfverachting toeslaan. Nu begrijp ik waarom ze in paniek raakte toen ik haar in de hal tegen de grond werkte. 'Yulia, ik...'

'De artsen zeiden dat ik geluk had dat de andere rekruten me op tijd vonden,' gaat ze verder, alsof ik niets heb gezegd. 'Anders was ik doodgebloed.'

'Doodgebloed?' Woede vliegt me opnieuw naar de strot. 'Heeft die klootzak je zo verwond?'

‘Ik bloedde hevig,’ legt ze uit. Haar blik is vreemd genoeg kalm als ze de mijne ontmoet. ‘Het was mijn eerste keer en hij was ruw met me. Heel ruw.’

Die godvergeten hufter gaat een langzame dood sterven. Heel langzaam. Ik haal me enkele van Peter Sokolovs methoden voor de geest en die fantasie kalmeert me genoeg om rustig te kunnen vragen: ‘Wat is zijn achternaam?’

Yulia knippert en haar onnatuurlijke kalmte neemt wat af. ‘Zijn achternaam doet er niet toe.’

‘Voor mij wel.’ Ik pak haar bij de schouders. Haar botten voelen zo fragiel aan onder mijn handen. ‘Kom op, lieverd. Vertel me hoe hij heet.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat doet er niet toe,’ herhaalt ze. Haar blik verhardt zich als ze eraan toevoegt: ‘Hij doet er niet meer toe. Hij is dood. Hij is zes jaar geleden gestorven.’

Verdomme. Daar gaat die fantasie.

‘Heb jij hem gedood?’ vraag ik.

‘Nee.’ Haar ogen glinsteren als glasscherven. ‘Ik wou dat ik het was. Dat wilde ik ook, maar het hoofd van het programma heeft een huurmoordenaar op hem afgestuurd.’

‘Ze ontnamen je je wraak.’ De meeste mensen zouden blij zijn dat een jong meisje geen moord heeft gepleegd, maar ik heb nooit echt geloofd in het toekeren van de andere wang. Er zit een zekere bevrijding in wraak, een gevoel van afronding. Wraak maakt het verleden niet ongedaan, maar kan wel zorgen dat je er beter over voelt.